

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 18. Concilium ad Quercum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

Sæculum V. stimulasse, ut confestim Concilium contra Joannem congregaret.

§. XVIII.

Concilium ad Quercum.

Locum conventui delegerunt Suburbium ad Quercum prope Calcedonem, ubi Episcopus erat Cyrinus Gente Ægyptius, & S. Joannis Chrysostomi hostis. Tunc cum Theophilus cum Episcopis a se adductis per Calcedonem transiret, Constantinopolim petens, Cyrinus linguam non frœnavit, sed Joannem Episcopum virum impium, arrogantem, & inexorabilem vocabat, & quidem aliis Episcopis jucundum erat hæc audire. Ipse vero cum iis Constantinopolim ire non potuit, nam Maruthas Episcopus ex Mesopotamia, cum temere pedem ejus calcasset, graviter læserat. Quia tamen Theophilus Cyrini præsentiam in Concilio esse necessariam existimabat, in quo S. Chrysostomus accusaretur, in ipsius Domo Concilium indixit; præterea ibi multo liberius acturus erat, quam in urbe Constantinopoli, ubi singulare populi amorem, quo in suum Episcopum ferebatur, reformidabat. Ergo locus hujus Conciliabuli fuit oppidum ad Quercum, in quo Rufinus Palatium & Ecclesiam SS. Apostolis Petro, & Paulo dedicatam

Sup. XIX.

§. 49.

catam, itemque Monasterium ædificari ^{Sæculum V.}
curaverat. ^{A. C. 401.}

Illic Theophilus Episcopus suæ Pro- ^{Pall. p. 71.}
vinciæ triginta sex, & quosdam alios, uni- ^{Phot. Cod.}
versim quadraginta quinque congrega- ^{59. in fin.}
vit. Præcipui fuere ipse Theophilus,
Acacius Bereensis, Antiochus Ptolemai-
denus, Paulus Heracleensis, qui Concilio,
saltem in ultimis Sessionibus, præfuit.
Tunc Theophilus, ac si ea ipsi esset Aucto- ^{Chrysf. ep.}
ritas, Archidiaconum Ecclesiæ Constan- ^{ad Innoc.}
tinopolitanæ, Joannem nomine, non se- ^{ap. Pall.}
cus ac si Sedes vacans jam fuisset, adesse ^{p. 13.}
mandavit. Paruit Archidiaconus, & Cle-
ricorum plerisque in hanc factionem per-
tractis, Accusatoris principalis Perso- ^{Acta ap.}
nam in se suscepit, & 29. Articulos pro- ^{Phot.}
tulit.

Imprimis se ipsum a S. Joanne fuisse ^{Art. 1.}
excommunicatum, quod famulum ejus,
nomine Eulalium, verberasset. Quem- ^{2.}
dam Monachum, cui nomen Joannes, S.
Chrysostomi jussu fuisse percussum, rap-
tatum, & catenis vinctum, sicut possessi
a Dæmone solent. Ex illis aliquis fue-
rit, qui a Theophilo contra Magnos Fra-
tres missi, tanquam calumniatores carce-
ri traditi fuerant. De his & sequens ar-
ticulus accipi debere videtur; viros, qui ^{19.}
totius Ecclesiæ Communione gaudebant,
ipso jubente carceri inclusos, & ibi de-

Q 3 functos

Sæculum V. functos, a Joanne tanto contemptu habi-

A. C. 401.

- tos, ut, cum exequiæ eorum ducerentur, comitari noluerit. Rursus accusabatur injuriæ Clericis illatæ, quod eos appellasset homines corruptos, ad omne sæculus paratos, nec trium obolorum pretiæ æstimandos. Item librum calumniis refertum in eos scripsisse. Haud dubie hic de Tractatu contra Fæminas introductus sermo est. Quod coram Clericis suis
5. Diaconos tres, Acacium, Edaphium, & Joannem accersitos accusasset, sibi Pallium furto subtraxisse, interrogans, num forte ad alium usum abstulissent. S. Iulianus Pelusiota, illius ætatis Scriptor, cit, ornamentum hoc Episcopale, quod ex Lana confectum, ovem in humeris Be-
8. ni Pastoris significare. Item S. Chrysostomus accusabatur, quod Sanctissimo Acacio, id est, Episcopo Bereensi, injuriam fecisset, nec eum alloquio fuisset dignatus. Quod Porphyrium Presbyterum in manus Eutropii tradidisset, proferibendum. Porphyrius erat Presbyter Antiochenus, cujus vita pessima hanc poenam merebatur. Accusabatur etiam S. Chrysostomus quod Venerium Presbyterum probrose tradidisset. Quod Memnoni in Ecclesia Apostolorum pugnum in faciem impegerit vi tanta, ut percussus sanguinem ex ore egereret, & Episcopus nihilominus Sacra Mysteria offerre non omise-
- Sup. XX. S. 30. Art. 9. Lib. I. ep. 136. S. Chryso- mus accusatur. Art. 20. 21. 22. 27. 6.

omiserit. (*) Quod S. Epiphanium Se-Sæculum V.
nem delirantem, & parvum Dæmonem A. C. 401.
appellasset. At satis liquet, vocem hanc:

Dæmon, apud Veteres non æque ac ho-
die invidiosam fuisse. Dicebant, S. Jo-
annem contra Severianum Gabalensem 7.

conjurasse, & Decanos in ipsum conci-
tasse. Erant Decani infimi Ecclesiæ mi-
nistri, qui in sepeliendis mortuis operam
locabant. Rursus a S. Chrysostomo Co-
mitem Joannem Seditionis militaris reum *Epiph. ex-
pos. fid. in
fin.*

fuisse proditum. Tandem Chrysostomum
in damnandis reis sæpe vices Accusato-
ris, simulque Testis, & Judicis obisse,
quod in causa Archidiaconi Martyrii, & *Art. 26.*
Proeresii Episcopi ex Lycia pateret. Hæc
congesta fuere, ut S. Chrysostomum su-
perbiæ, injustitiæ, & crudelitatis accu-
sarent.

Præterea crimine avaritiæ argueba-
tur. Multas res mobiles Ecclesiæ pre-
tiosas, atque etiam marmoreas colum-*Art. 3.*
nas, ab Nectario Antecessore ejus ad or-
nandam Anastasiam præparatas, vendi-
disse dicebatur. Rursus vendidisse ope-
ra cujusdam, cui nomen Theodulus, 4.
16.
17.

Q 4

Theclæ

(*) Der Protestantische Uebersetzer hat gege-
ben anstatt: *d'offrir les Saints Mysteres*. Die
Heil. Geheimniß opfern, die Heil. Communion
austheilen. Das ist nicht aufrichtig übersezt. im
3. Bande, auf der 32. Seite.

Sæculum V. Theclæ Hæreditatem. Hæc verosimili-
A. C. 401. ter Ecclesiæ relicta fuerat. Tandem ad-

- debant: *quid relictibus Ecclesiæ actum fue-*
rit, nescitur. In Articulis de Ordinationi-
 13. nibus dicebant; quod Diaconos, & Pres-
 byteros sine Altari, & multos sine bono-
 13. rum morum testibus ordinasset. Una
 ordinatione quatuor Episcopos creasset.
 24. Quod Serapionem de patris criminibus
 14. suspectum Presbyterum, & Antonium,
 quod in Sepulchris fodisset, con-
 18. victum, Episcopum ordinasset. Tandem
 10. quod Episcopis a se ordinatis pensiones
 29. daret, quibus haberet obstrictos, ut se
 in persequendis Clericis adjuvarent. Nec
 mores etiam, nec Religionem S. Chryso-
 stomi intactam relinquebant. Non nus-
 quam, dicebant, ad Ecclesiam processit,
 & intravit, quin ullam orationem pera-
 29. geret. Vestes induit, & exiit in thro-
 12. no suo, & ibi pastillos manducat. Id jam
 prius notavimus, S. Joannem ob reve-
 rentiam post Communionem quidquam
 masticaſſe. De cœtero dispicimus, jam
 28. tunc consuetudinem fuisse ad Ministe-
 rium Altaris vestes mutare; sed forte
 Articuli Ac- alii Episcopi id in ipsa Ecclesia facere non
 cusationis. solebant. Rursus querebantur: *ipsi soli*
 23. *Balneum calefaciunt, & postquam lavatus*
est, Serapion fores claudit, ne quis alius la-
 25. *vetur. Solus comedit, Cyclophum more*
 15. *vivens licentiose. Mulieres in Domum*
suam

suam recipit, & solus cum sola agit, post- Sæculum V.
A. C. 401.
quam omnes domesticos excessu jussit. Hi

sunt viginti novem illi Articuli, qui in Accusationis Libello, ab Archidiacono Joanne tradito, exponebantur.

Calumniam ultimo loco positam sine fronte affirmabant, audebantque aperte Ep. 143. ad
Cyril.
Sup. XLX.
§. 7.
dicere, Episcopo cum muliere turpis rei consuetudinem intercedere. Ipse ut sus-

picionem dilueret, consensurum se agebat, ut corpus suum inspiceretur, inde enim cognosci posse, tantis se annis juvenilibus rigoribus macerasse, ob quos jam, si vellet, voluptate frui non posset. Accusationis alterius, ipsum more Cyclo-

pum vivere, causa erat, quod ad mensam neminem vocaret, & pauci domum ejus frequentarent; id vitæ genus S. Joannis Homer.
Odyss. IX.
v. 112.
inimici conferebant cum ferocia Cyclo-

pum, quos Poetarum fabulæ hominum societatem horrentes, & singulos suis inclusos specubus, fingeant. Putabant Sanctum Virum ideo solum mensæ assidere, ut epularetur delicatius; at fallebantur, nam quia capitis æstu laborabat, nunquam bibebat vinum, nisi per æstivos ca-

Pall. p. 102.

lores rosas colatum. Debilis ei stomachus erat, & depravatus; cibi, qui inferbantur, nauseam creabant, sed appetebat absentia. Sæpe negotiis Ecclesiasticis, aut Scripturæ lectione occupatus, refectionis obliviscebatur, & usque ad ves-

Q 5

peram

Sæculum V.
A. C. 401.

peram durabat. Perditas illas pecunias quæ emendis dapibus impenderentur, existimabat, atque Sacrilegii genus esse, ali qua subtrahere pauperibus, & in convivas conferre. Putabat etiam inde æconomis prætextum præberi, ut commentarios suos inutilibus expensis augerentur.

q. 103. tandem in vastissima Civitate vel omnes in Dignitate constitutos, ad mensam suam vocandos esse, vel neminem. Ita de his Palladius S. Chrysostomi amicus loquitur, at ex ipsa ejus solertia, qua huius amici morem excusat, deprehenditur fuisse insolitum, quod Hospitalitas secundum S. Paulum Episcoporum officiis accenseretur.

1. Tim. 3, 2.
Tit. 1. 8.

§. XIX.

Episcopi cum S. Chrysostomo congregati.

Pall. dial.
p. 67.

Theophilo ad Quercum prope Calcedonem Conciliabulum agente, S. Joannes Chrysostomus Constantinopoli cum quadraginta Episcopis in Atrio Episcopalis domus sedebat. Stupebant omnes, & quærebant, quibus artibus Theophilus accersitus, ut ad accusationes atroces responderet, tam brevi temporis mora Principum animos in transversum agere, & majorem Clericorum partem suæ factioni conciliare potuisset. S. Chrysostomus dicebat: *Orate, Fratres mei, & si E-*

sum